

VII

1867. ГОДИНА.

И така, азъ оставихъ Ромъния и преминахъ въ своето мило отечество. Балкански бѣше оставенъ въ Ромъния да събира помощъ и да ни испроважда подкрѣпление. — »Ако са побуни Тессалия и Епиръ, то трѣба да са побуниме и ние. Азъ ща да ти пиша отъ балкантъ какво да правишъ; а ти гледай да накарашъ чорбаджиите да даватъ пари,« казахъ азъ на Балкански. Преминахме презъ Дунавтъ подъ Тутраканъ и за 13 дена стигнахме на Стара-планина. Сѣки вече знае, че въ онова време бѣха изклани нѣколко турци. Наистина, тие турци бѣха изклани съвсѣмъ напразно; но, да говориме право, можехме ли ние да постѣпиме друго-яче? Ако да бѣхме ги пуснале живи, то не би спасиле главите си. Турците би могли да обадатъ за назе на турските войски въ Османъ-пазаръ, въ Джумаата, въ Разградъ и въ Шуменъ, и ние би имале постоянно работа съ потерите. — »Дѣто ще да тичатъ тие и да викатъ на помощъ войската, за да ни гони по дели-орманските равнини и по Гердово, то ще бѣде по-добре, ако ги изколиме ние,« казахъ азъ на дружината си, и изклахме ги. Ако би ние биле на Стара-планина, то тие турци би останале живи. Хванахме ягка позиция при рѣка Тича; но силите ни бѣха оставиле. Сжнѣ, гладъ, уморъ и безпокойствие! Когато вече мислѣхме да сѣднемъ и да си починемъ, то ни настигна единъ турчинъ и попита ни отъ дѣ идеме и каде отиваме. Азъ заповѣдахъ